

Sygn. akt IV KKN 29/2001

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Jacek Sobczak

Sędziowie: SN: - Wiesław Maciak (spraw.)

- Lidia Misiurkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2001 r. na podstawie art. 535 § 32 kpk sprawy **K. G.**

skazanego z art. 124 § 1 kw

z powodu kasacji na korzyść, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich sygn. RPO/310892/99/II/MS

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 23 marca 1999 r., sygn. II Kws .../98/S

utrzymującego w mocy orzeczenie Kolegium ds. Wykroczeń w S. przy Sądzie Rejonowym w K.

z dnia 16 listopada 1998 r., sygn. Kw .../98

- **uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie w stosunku do K. G. o popełnienie wykroczenia z art. 124 § 1 kw, w oparciu o art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw – umarza;**
- **kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Orzeczeniem Kolegium ds. Wykroczeń w S. przy Sądzie Rejonowym z dnia 16 listopada 1998 r., K. G. uznany został winnym tego, że w dniu 23 września 1998 r. około godz. 12⁰⁰ w miejscowości S. umyślnie przejechał samochodem marki „Żuk” psa o wartości 200 zł na szkodę A. K., to jest popełnienia wykroczenia z art. 124 § 1 kw, za który to czyn Kolegium wymierzyło obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 zł, orzekając jednocześnie wobec niego obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w kwocie 200 zł na rzecz pokrzywdzonego (k. 16).

W wyniku złożonego od tego orzeczenia przez Kr. G. odwołania, Sąd Rejonowy , wyrokiem z dnia 23 marca 1999 r. zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy (k. 24).

Kasację na korzyść od powyższego wyroku, w trybie art. 521 kpk, wniósł rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 512 § 4 kpk, polegające na odstąpieniu od wezwania i przesłuchania na rozprawie odwoławczej świadków A. K. i E. K. pomimo, że – jak wynika z uzasadnienia wyroku – zeznania tych osób miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i stanowiły podstawę orzeczenia, a nadto świadkowie ci stwierdzili okoliczności, których oskarżony K. G. w swoich wyjaśnieniach przed Kolegium oraz w odwołaniu zaprzeczał”.

W oparciu o przytoczony wyżej zarzut Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w stosunku do K. G. – w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw – z powodu ustania karalności wykroczenia”.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna w stopniu oczywistym.

Zgodzić się bowiem należy z wywiedzionym w niej poglądem, że orzeczenie Sadu zapadło z rażącym naruszeniem art. 512 § 4 kpk polegającym na tym, że Sąd Rejonowy odstąpił od wezwania na rozprawę odwoławczą i nie przesłuchał świadków A. K. i E. K. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sadu Rejonowego zaaprobował ustalenia faktyczne Kolegium ds. wykroczeń, poczynione w oparciu o relacje wymienionych osób (k. 26-28), a zatem zeznania te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś okolicznościom podniesionym przez tych świadków obwiniony zarówno w swoich wyjaśnieniach, jak i w odwołaniu, stanowczo zaprzeczył.

Dopuszczalne zaś, w świetle art. 512 § 4 kpk, odstąpienie od wezwania na rozprawę odwoławczą świadków i biegłych może zaistnieć wówczas, gdy ich zeznania – według przewidywań – nie będą miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie będą stanowiły podstawy orzeczenia. Przyjęcie odmiennej interpretacji tego przepisu nie dałoby się bowiem pogodzić z brzmieniem art. 392 kpk, stosowanym w postępowaniu przed sądem rejonowym w związku z treścią art. 510 i 512 § 1 kpk oraz art. 458 kpk.

Wnioski wypływające z zastosowania w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia odwołania od orzeczenia Kolegium ds. wykroczeń art. 392

kpk, sprowadzają się do uznania, że w postępowaniu tym sąd nie jest władny odczytywać na rozprawie innych protokołów zeznań świadków niż te, które sporządzone zostały przed sądem.

Skoro zaś, zgodnie z art. 409 kpk (stosowanym w zw. z art. 510 i 512 § 1 kpk oraz art. 458 kpk), podstawę wyroku stanowić mogą wyłącznie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej, sąd rejonowy nie może swojego wyroku oprzeć na zeznaniach świadków, których nie przesłuchał (vide: wyrok SN z dnia 20 października 1998 r., sygn. V KKN 401/99 – OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 80).

Obowiązkiem sądu było przesłuchanie bezpośrednio na rozprawie wskazanych świadków, skoro na dowodach z ich zeznań zamierzał oprzeć swoje orzeczenie, co w realiach rozpoznawanej sprawy właśnie miało miejsce, bowiem na ich zeznaniach w istocie oparł wydane orzeczenie.

W tej sytuacji stosując art. 535 § 3 kpk należało, w oparciu o art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 518 kpk, zaskarżone kasacją Rzecznika Praw Obywatelskich orzeczenie Sądu Rejonowego uchylić i postępowanie w stosunku do K. G., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw umorzyć z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Przewodniczący SSN: (Jacek Sobczak)

Sędziowie SN: (Wiesław Maciak)

(Lidia Misiurkiewicz)